

mand — troer jeg, han feiler i en ganske mærkelig Grad. Det forekommer mig, at det, at en Mand oftere er dømt for Kvassalveri, aldrig vil kunne komme til at afgive et Beviis for, at han er stiftet til Vægepraxis. Skulde alle de, som oftere have været dømt for Kvassalveri, være fortrinlige Væger, vilde man rigtig nok hids os have en stor Dørløbighed af fortrinlige dygtige Væger, naar nemlig alene det, at være dømt for Kvassalveri, skulde i saa Henseende være tilstrækkeligt; men jeg forudsætter, at den ærede Landssthingsmand kun har meent, at der under de Sager, hvorunder Bedkommende er dømt for Kvassalveri, maatte være fremlagt Beviser, som oplyste, at han havde været heldig med sine Kure. Det er imidlertid Noget, jeg ikke skal gaae ind paa, det er Domsstolens Sag at afgjøre; kun saa meget har jeg villet paavise, at, naar den ærede Landssthingsmand udtaler sig, som om den eneste Maade, hvorpaa man skulde kunne vinde den Afgang, som Forordningens § 6 hjemler, skulde være igjennem idelige Domsfæddelser, saa er det en i høj Grad mærkelig og paafaldende Feiltagelse. Nei, der er en anden Veie, ad hvilken denne Afgang kan vindes, og det er, naar den Mand, som har erhvervet sig Indsigt til med Held at kunne behandle Syge, oplyser, ikke ved at lade sig sætte under Justitiens Tiltale, men ved at henvende sig til vedkommende Mændigheder, at han har denne Indsigt; i saa Fald vil der ikke være nogen Tvivl om, at en saadan Tilladelse vil blive givet, som Anordningen sigter til. Ganske vist vil der ikke blive givet Tilladelse til i Almindelighed at tage Syge under Kur, og det forekommer mig rigtig nok ogsaa at være en besynderlig Tante, at en Mand, der ikke har aflagt nogen Prøve paa, at han i det Hele er lægefærdig, skulde være istand til at oplyse, at han med Held kunde behandle alle mulige Sygdomme; men det, som der kan være Spørgsmaal om, og det er ogsaa det, Forordningen har for Øie, er at give Afgang til at behandle saadanne Sygdomme, med Hensyn til hvilke det maa anses givet, at den Vedkommende har Indsigt. — Ved jeg har sagt, at der er Mangel ved vor Kvassalverlovgivning, men at man ikke kan komme til at lade denne strafbare Lovovertrædelse gaae ud

af vor Lovgivning, har jeg allerede derved tilfjendbegivet, at det er en Gjenstand, hvorpaa min Opmærksomhed er henvendt, og hvorpaa den fremdeles skal være henvendt, og naar Tilsvarende forholdene tillade at tage fat derpaa, skal en Reform i denne Henseende heller ikke udeblive.

B. Christensen: Det har virkelig gjort et Indtryk paa mig, som jeg ikke havde ventet, at høre den ærede Justitsministers Svar i denne Sag. Jeg er overhovedet ikke meget tilbøielig til at tage Ordet ved Forespørgsler, der jo i Reglen er noget aldeles Forbigaaende; men den nærværende har en ganske egen Karakter og en ganske egen Historie. Jeg mindes grant, at min afbøde Ven, den ærede Ministers Forælder, der kun altsfor kort havde den Portfeuille, som den ærede Minister nu har, sagde mig, at han allerede dengang var i Besiddelse af en væsentlig Deel af de fornødne Data til at reformere den Deel af Lovgivningen, hvorom der her er Tale, og jeg mindes ogsaa, at, da hans bratte Død bragte den nuværende Minister i hans Sted, yttrede Ministeren sig anerkjendende denne Reformers Nødvendighed og lovende dens Sværfsættelse. Naar jeg nu dermed sammenligner, hvad vi her i dette Øieblik have hørt som Svar til den ærede Forespørger, saa tilstaaer jeg, at det paa mig har gjort et Indtryk, som om vi vare gaaede ikke frem, men meget tilbage. Den ærede Minister begyndte med en maaste skarpsindig, men, som det forekommer mig, lidet herhenhørende Kritik over det mere eller mindre Heldige i Forespørgerens Udtalelse idag, relativt til det Thema, han har opstillet for sin Forespørgsel. Jeg skal ganske forbigaae dette; men dernæst sagde den ærede Minister, at, dersom der var Tale om ubetinget Frihed, saa var det en Selvfølge, det var aldeles klart, at derom kunde og burde der ikke være Tale; han indskrænkede sig virkelig ikke til at sige, at derom kunde der for hans Vedkommende ikke være Tale, men han brød absolut Staven over dette Princip. Jeg troer nu, at hvorledes man end betragter denne Sag, saa vilde det ikke falde vanskeligt at godtgjøre, at der i alt Fald er vægtige Grunde, som tale for en fuldkommen Frihed i dette Forhold; men, naar Ministeren dernæst gif over